

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 376/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2005, č. j. 1 Cad 26/2005 – 36 a č. j. 1 Cad 26/2005 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost v části směřující proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2005, č. j. 1 Cad 26/2005 – 36 a č. j. 1 Cad 26/2005 – 37, **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 7. 4. 2005 se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení dvou rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 31. 3. 2005, a to 1) č. j. 2005/18924/21, jímž bylo podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 7. 3. 2005, č. j. KUOK/3997/05/OSV-DS/7025/SD-36, ve věci nepovolení obnovy řízení týkající se pravomocného rozhodnutí ředitele Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 3. 2. 2005, č. j. KUOK/1363/05/OSV-DS/7025/SD-10 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Současně se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2005, č. j. 2005/18394/21, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 24. 2. 2005, č. j. KUOK/2959/05/OSV-DS/7025/SD-28, ve věci nepovolení obnovy řízení týkající se pravomocných rozhodnutí ředitele Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 21. 1. 2005, č. j. KUOK/145/05/OSV-DS/7025/SD-324 a č. j. KUOK/147/05/OSV-DS/7025/SD-325. V obou případech žalovaný dospěl k závěru, že správní rozhodnutí ředitele uvedeného krajského úřadu o nepovolení obnovy řízení vychází z objektivně zjištěných skutečností v souladu s ustanovením § 32 a násl. správního řádu, spočívající ve zjištění, že žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti, které by naplnily důvod pro povolení obnovy řízení; uvedený správní orgán přitom nepochybil ani při právním hodnocení věci.

Spolu s návrhem na zrušení výše označených rozhodnutí žalovaného podal žalobce návrh na vyslovení odkladného účinku žaloby a dále návrh na vydání předběžného opatření, jímž bude nařízeno Městskému úřadu v Zábřehu (který rozhodoval o žádosti žalobce na poskytnutí sociální dávky) poskytovat mu od 1. 12. 2003 dávku sociální péče ve výši 7300 Kč měsíčně.

Městský soud v Praze nejdříve usnesením ze dne 25. 5. 2005, č. j. 1 Cad 26/2005 – 14, vyloučil k samostatnému řízení žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2005, č. j. 2005/18394/2001, s odůvodněním, že ve smyslu ustanovení § 39 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je vhodné, aby každé ze žalobou napadených rozhodnutí bylo projednáno v samostatném řízení. V posuzované věci se tudíž žaloba týká přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2005, č. j. 2005/18924/21.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22. 8. 2005 se žalobou nesouhlasil a uvedl, že žalobce opakovaně žádá Městský úřad Zábřeh, odbor sociální a zdravotní, o dávku sociální péče. Stále však nesplňuje podmínku sociální potřeby spočívající ve snaze zvýšit si příjem vlastním přičiněním, a to uplatněním zákonného nároku na dávku důchodového pojištění, resp. odmítá podrobit se kontrolní lékařské prohlídce lékařem příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, a z tohoto důvodu mu byla od 2. 12. 2003 zastavena výplata částečného invalidního důchodu. Ve svých žádostech současně žádá o vyloučení všech zaměstnanců Městského úřadu Zábřeh z projednání této věci. Jelikož nedoložil žádné důkazy o tom, proč by měli tito zaměstnanci být podjati, byly jeho žádosti o jejich vyloučení opakovaně zamítány. Toho se pak týkal též návrh na povolení obnovy řízení, který byl pravomocně zamítnut.

K žádosti žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o jeho žalobě vydal Městský soud v Praze dne 5. 9. 2005, č. j. 1 Cad 26/2005 – 34, usnesení, jímž návrh zamítl. Současně vydal dne 6. 9. 2005 usnesení č. j. 1 Cad 26/2005 – 36, jímž žalobě nepřiznal odkladný účinek a dále usnesení č. j. 1 Cad 26/2005 – 37, jímž zamítl návrh na vydání předběžného opatření. Zatímco usnesení, jímž nepřiznal žalobě odkladný účinek neodůvodnil s odkazem na ustanovení § 55 odst. 4 s. ř. s. a stěžovatele poučil, že proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s., tak v případě druhém, tj. pokud jde o usnesení, jímž byl návrh na vydání předběžného opatření zamítnut, toto usnesení odůvodnil a stěžovatele poučil o možnosti podání kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu a o povinném zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti. V odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, že předběžným opatřením může soud upravit poměry účastníků řízení jen pro dobu po podání návrhu ve věci samé, neboť ve smyslu ustanovení § 38 odst. 1 s. ř. s. lze návrhu na vydání předběžného opatření vyhovět tehdy, je-li zde potřeba zatím upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu. Tyto podmínky v případě žalobce splněny nebyly, neboť žalobce má možnost svoji tíživou sociální situaci řešit žádostí o přiznání státní sociální podpory ve smyslu § 66 zák. č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, v platném znění.

Proti všem třem usnesením Městského soudu v Praze vydaným dnem 5. a 6. 9. 2005 podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž se domáhal jejich zrušení pro nezákonnost a dále žádal, aby mu soud pro řízení o kasační stížnosti ustanovil advokátku Mgr. Pavlu Frodlovou, se sídlem v Šumperku.

Na výzvu soudu ze dne 5. 11. 2005, č. j. 1 Ca 26/2005 – 49, k doplnění náležitostí kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 101 odst. 1 s. ř. s., § 106 odst. 1 s. ř. s. a § 105 odst. 2 téhož právního předpisu, reagoval stěžovatel opakovanou žádostí o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. O této žádosti stěžovatele nebylo dosud Městským soudem v Praze rozhodnuto.

Městský soud v Praze předkládá spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele ve vztahu k usnesení ze dne 6. 9. 2005, č. j. 1 Cad 26/2005 – 36 a č. j. 1 Cad 26/2005 – 37.

Kasační stížnost proti oběma výše uvedeným rozhodnutím je nepřijatelná a Nejvyšší správní soud ji jako takovou musel v této části odmítnout.

Důvody nepřijatelnosti kasační stížnosti jsou upraveny v ustanovení § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřijatelná kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutí o předběžném opatření je nepochybně rozhodnutím, které má sloužit k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků (§ 38 odst. 1 s. ř. s.), a to do doby, než se změní poměry, nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.).

Rozhodnutí o předběžném opatření je tedy rozhodnutím dočasným, neboť takové opatření má pouze omezené trvání: není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl - jako v případě stěžovatele – návrh na vydání předběžného opatření zamítnut. Zamítavé rozhodnutí přitom nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé. Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná, na čemž nemůže nic změnit nesprávné poučení soudu o možnosti jejího podání; takové nesprávné poučení nemůže založit její přípustnost.

Tentýž závěr pak lze učinit též ve vztahu ke rozhodnutí o odkladném účinku žalobě. Jde rovněž o procesní institut, který je nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; přiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí správního orgánu do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). V tomto smyslu jde o stejný důsledek, který sebou přináší aplikace § 38 odst. 4 s. ř. s. o předběžném opatření, jež zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným. Obdobně i toto usnesení lze i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Z toho vyplývá, že není-li takové rozhodnutí zrušeno soudem, zaniká rovněž z moci zákona. Ani v tomto případě zamítavé rozhodnutí nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé, což znamená, že Městský soud v Praze bude pokračovat v řízení o stěžovatelem podané žalobě.

Nutno dodat, že soudní řád správní ustanovení § 104, v němž jsou zakotveny důvody nepřijatelnosti kasační stížnosti, koncipuje natolik jednoznačně, aby nevznikaly žádné pochybnosti o jeho správné aplikaci. Kasační stížnost považuje za nepřijatelnou ve věcech volebních, věcech týkajících se nákladů řízení, toliko důvodů rozhodnutí, opětovného rozhodnutí krajského soudu po zrušení věci Nejvyšším správním soudem, vedení řízení, absence důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., důvodů dříve neuplatněných a konečně též u rozhodnutí povahy dočasné. Z uvedeného výčtu je zřejmé, že zákonodárce neposkytuje kritéria pro další konkretizaci důvodů podle zvláštních okolností případu. Z hlediska právní

teorie i soudní praxe je zcela zřejmé, co se míní rozhodnutím dočasné povahy. Dočasnou povahu má nejen shora připomenuté rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žaloby, eventuelně o vydání předběžného patření, ale i rozhodnutí, jímž byly návrhy stěžovatele na přiznání odkladného účinku a na vydání předběžného opatření zamítnuty. Zamítavé rozhodnutí má rovněž toliko povahu dočasnou. Nejvyššímu správnímu soudu přitom s ohledem na nepřípustnost kasační stížnosti proti takovým rozhodnutím nepřísluší hodnotit věcnou správnost napadeného rozhodnutí soudu či správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost ze shora uvedených důvodů odmítl, pokud směřovala proti výše již zmíněným dvěma usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2005 (§ 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nutno připomenout, že bude na Městském soudu v Praze, aby rozhodl o stěžovatelově žádosti na ustanovení advokátky pro řízení o kasační stížnosti a poté předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele podané proti usnesení tamního soudu ze dne 5. 9. 2005, č. j. 1 Cad 26/2005 – 34.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu